

Десантник Павло Харковець: “САМОВІДДАНИСТЬ ЛЮДЕЙ - ОСЬ СПРАВЖНІЙ ПОДВИГ НА ЦІЙ ВІЙНІ”

Минулого тижня із зони АТО у 10-денну відпустку додому на короткий відпочинок повернувся наш земляк із с.Кухче – військовий десантник 95-ої окремої аеромобільної бригади Павло Харковець, який майже чотири місяці провів у самому пеклі військового протистояння на Донбасі – Слов’янську та його околицях. Не дивлячись на обмаль часу, 25-річний Павло саме поспішав з дороги додому, нам все ж вдалося поспілкуватися з ним в райцентрі та задати кілька запитань про його перебування в зоні бойових дій.

- Павле, розкажіть, як Ви потрапили в зону АТО і загалом в армію?

- До війська я пішов добровольцем ще 26 березня з огляду тих тривожних подій, які відбувалися в Україні. Це був мій свідомий вибір і пошук серця. А мобілізований був Рівненським обласним військкоматом, де я залишив свою заяву і контактні дані, поскільки на той час я працював в Острозькому районі на приватному підприємстві. Свою строкову армійську службу я проходив 5 років тому у повітряно-десантних військах, у складі 80-ої окремої аеромобільної бригади, яка дислокувалася у Львові. Відповідно, у військкоматі я висловив своє побажання

нені, зокрема, і в моєму батальйоні...

- Які завдання ставилися Вашій аеромобільній бригаді у ході проведення АТО?

- Бригада виконувала багато функцій: від несення служби на блокпостах до ведення безпосередніх бойових дій і зачистки територій від терористичних угруповань. Десант є десант – він завжди там, де найважче, на передньому краї, не без підтримки, звичайно, Національної гвардії, прикордонної служби, добровільних батальйонів та інших військових підрозділів. І кожен з них вкладає свою лепту у загальну справу – звільнення від проросійських бойовиків наших населених пунктів.

- А яка була у бригаді ситуація із забезпеченням?

- На перших порах було дуже важко – не вистачало всього, навіть води, яку нерідко були змушені пити прямо з калюжі. Бронежилети – це взагалі окрема тема, бо їх у більшості не було і хлопці самі були змушені діставати “броники”, хто як міг – допомагали родичі, знайомі, земляки і просто небайдужі до проблем військових люди. Мені теж допомогли його отримати: приїхав якийсь добрий дядько на фанійній машині і зробив жест доброї волі – привіз нам 15 чи 20 бронежилетів. Ми їх безпосередньо

чи влади, а від волонтерів і простих людей. Саме завдяки їм ситуація в армії щодо забезпечення зараз значно покращилась. Тож, хочу ще раз наголосити, народ нашої країни – ось головна допомога для армії, бо на владу, як ми вже переконалися, надіятись нема чого. З іншої сторони і державу теж можна зрозуміти – такого прецеденту в Україні ще не було...

- Які з цього приводу настрої панують у наших військових?

- Загалом, армія нині втомлена. Втомлена, насамперед, морально, з огляду на те, що пережито. Всі вояки хочуть, щоб синів всіх депутатів і державних чиновників високого рангу взяли і відправили в зону АТО з таким же забезпеченням, з яким були ми. Я думаю, тоді ситуація в армії покращилась за один день. З’явилися б і кошти, які йдуть не туди, куди треба, з’явилися б і сучасні та надійні бронежилети, каски і все, що потрібно. А то було сказано зверху нам багато слів і багато чого було обіцяно. Цікаво, чи є син хоч одного депутата безпосередньо у зоні ведення бойових дій? Чи є серед них хоч один справжній патріот? Ці питання хотілось би поставити на порядок денний у Верховній Раді. Роз’їжджати на крутих “Майбахх” та “Мазераті” по столичних нічних клубах і

займає чимало часу, реально ж відпочити і відійти, хоч психологічно від усього цього, нема коли.

ІЗ ЗОНИ АТО

- Що найбільше вразило чи запам’яталось під час перебування в зоні АТО?

- Найбільше вразила самовідданість хлопців, їх готовність до самопожертви. Хіба забудеш, як під Слов’янськом наші блокпости буквально танками сепаратисти і наші хлопці були змушені відходи-

мати, моя мама хвилюється і переживає за мене. Але ще з дитинства у мене з нею склалися довірливі стосунки – мама всеціло мені довіряє і з розумінням ставиться до мого вибору, поважає, які висновки я б не робив. А довіра – це саме головне в людських взаємовідносинах. І я безмежно вдячний їй і дуже ціную це...

служити саме там. Проте, виявилось, що 80-та бригада повністю укомплектована контрактниками. Відтак, був направлений до іншого десантного підрозділу – у 95-ту Житомирську окрему аеромобільну бригаду, 13-й батальйон. У Житомирі пройшов кількатижневу серйозну підготовку, під час якої, у стислі строки, довелось пригадати всі бойові навички зі своєї строкової служби. Затим, з військового аеродрому Озерне нас літаком доправили у Миколаїв. Звідти до Херсонської області ми добірались вже автотранспортом. Там, на Херсонщині, ми охороняли підступи на материкову частину України на випадок вторгнення з окупованого Криму російських військ. Зокрема, наші блокпости знаходились у Новій Каховці, Чонгарі, на Арабатській стрілці, Сиваші та ін. А потім, коли розпочалась антитерористична операція на Сході країни, нашу бригаду перекинули у Донецьку область, під Слов'янськ. На відміну від Півдня, де було більш-менш спокійно, на Донбасі йшла справжня війна: щодня лунала стрільнина, велися обстріли з мінометів та реактивних систем залпового вогню, гинули і отримували поранення люди. Не минуло без втрат і в нашій бригаді, де теж є вбиті і пора-

випробували зі своєї зброї – кулі їх не пробивали. А ті бронелети, що нам виділила і прислала держава, то хлопці хотіли зрешечені і продірявлені пластини з них відправити бандероллю у Верховну

дурень зможе. Хай би депутати власним прикладом, чи прикладом своїх синів повернули хоч якусь довіру до себе. Стосовно себе, то я – доброволець і не шкодую про свій вибір. Впевнений, що так

Радю. Мало того, що вага їх 25кг, то ще куля звичайного калібру 5,45 пробиває їх з відстані 85 метрів... Основна ж допомога військовим нині надходить не з боку держави

само не шкодують і хлопці з мого батальйона. Просто, всі вже втомилися, а ротації, по великому рахунку, немає. Оці 10 днів відпустки є каплею в морі – одна дорога зі Сходу

ти, а їх відхід прикривав вогнем кулеметник, який горів живцем на підбитому "бетері"... Самопожертва людей – ось справжній подвиг на цій війні...

- А як складалось у Вашій бригаді з командирами, чи мали вони достатній досвід для командування підлеглими солдатами?

- Серед командирів бригади є нормальні офіцери з бойовим досвідом, є й такі, які незрозуміло, де "витають". Загалом, за решту батальйонів бригади не знаю, а конкретно за свій батальйон скажу: наші офіцери за спинами солдат не ховаються.

- А як місцеве населення відносилось до Вас на Донбасі?

- Спочатку, місцеві жителі переважно були налаштовані проти наших військових. Зараз же у тамтешніх людей помінялася думка щодо української армії – у них пропадає нав'язаний росіянами міф про те, що з військом прийдуть бандерівці і "Правий сектор", які будуть вбивати і випалювати їхні сім'ї. Хоча, звісно, є й такі, які всеодно залишаються при своїй думці.

- І останнє запитання: як Ваші батьки, насамперед, мати, поставилися до Вашого рішення піти на війну добровольцем?

- Звичайно, як і будь-яка

Наша розмова з Павлом Харковцем відбулася 30 липня, а вже 31 липня, пробувши лише добу вдома, добровільно мобілізований військовий десантник відбув назад у розташування 95-ої аеромобільної бригади. Не відбувши й так короткої відпустки, він знову повернувся виконувати свій військовий обов'язок, бо вже звик до постійного адреналіну та ще там залишились його хлопці по батальйону, які стали йому як рідні. Тож хочеться побажати нашому воїну-земляку лише одного – залишитися живим і здоровим.

**Розмову вів
Сергій ТИШКОВЕЦЬ**

ПОДЯКА

Наш син, Харковець Павло став добровольцем в зоні бойових дій на Сході України.

Хочемо висловити щирі подяку за моральну і матеріальну допомогу жителям сіл Кухче, Новосілля, Локниця. Зокрема, голові Кухченської сільської ради Харковцю Петру Степановичу, за доброту і чуйність та відданість своїй справі. Висловлюємо вдячність також голові профспілкового комітету Кухченської ЗОШ I-III ст. Марчук Аллі Станіславівні. Хай береже Господь Вас і Ваші сім'ї від горя та біди.

Миру Вам і душевного спокою.

Сім'я Харковців